Ч. 178. Середа 24 (11) серпня 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Справа нових пушок. — Кн. Фердинанд Болгарский і его гостина в Марієнбаді. — З Македонії і Сербії. — Росийско-японьска війна.)

З Відня доносять, що справа заведеня нових пушок в австро-угорскій армії буде ще перед кінцем сего місяця остаточно залагоджена. В послідних тиждиях відбували ся проби з новими пушками коло Веспріму на Угорщині під командою будапештеньского команданта корпуса кн. Лобковича і випали дуже добре. Тепер ті самі пушки перевезено на проби на Штанфельді коло Вінер-Найштадт і тут будуть на них стріляти з инших пушок, щоби тим способом випробовати видержимість матеряялу. Отже зараз по тій пробі войсково-технічний комітет займе ся остаточним залагодженем справи пушок. Деякі фабрики понадсилали вже свої оферти.

Як тепер показує ся кн. Фердинанд не знайшов ся случайно в Марієнбаді і на обіді у анґлійского короля. Хто знає може ще Болгариї і єї князеви призначено відограти важну ролю. Але як би й не було, гостина кн. Фердинанда в Марієнбаді, як кажуть, мала не мале політичне значінє. Король Едвард говорив і об тім з цісарем Франц Йосифом та посередничив в користь князя. Дальше доносять з Відня, що болгарский президент міністрів ґен. Петров приїздив до Ебенталь до князя, котрий там тепер перебуває, а князь поінформував его о успіхах своєї стрічи з королем.

Болгария зачинає тепер ще з більшою як доси ревностию займати ся справами війска. Щоби покрити надзвичайні потреби армії, поїхав болгарский міністер фінансів до Парижа, щоби там вести переговори з синдикатом банковим в справі затягненя позички 100 міліонів. Факт, що Болгария старає ся затягнути так велику позичку, єсть доказом як важною і пекучою стала ся справа війска в Болгариї. Болгарске правительство не хоче дати ся заскочити подіям.

Відносини в Македонії мало що змінили ся на ліпше. Туреччині й не при думці якісь реформи. На жадане держав установлено межинародну жандармерию, котра однакож показала ся за мала. Амбасадори Австро Угорщини і Росиї домагають ся побільшеня числа офіцирів при жандармериї і пишуть ноти до Порти, а Порті то й байдуже. В санджаках скоплійскім і дібрійскім вибухли знов розрухи а магометаньске населенє в скоплійскім вілєті противне реформам і бурить ся. Борис Сарафов, проводир македоньских ворохобників, в розмові з кореспондентом ґазети „Petit Parisien“ так характеризує положенє в Македонії. Відносини в Македонії — каже він — суть дуже злі. Турки старають ся зредукувати мірцштеґску проґраму реформ до мінімум. Орґанізация жандармериї не доведе до ніякої цїли і вийде більше в користь Туреччини як Македонії. Насильствам зі сторони турецкої нема кінця. Туреччина й доси не відбудувала спалених міст і сіл ані виплатила відшкодованя. В виду того не може бути й бесіди о скорім здушеню революцийного руху. Не зложимо оружия — закінчив Сарафов — доки не осягнемо нашої цїли.

В Сербії також невідрадні відносини. Теперішна партия правительственна розлазить ся і близька банкротства. Проводирі партиї скликують велике віче, по котрім сподівають ся, що оно знову скріпить якось партию. Здає ся однакож, що вже все нічого не поможе і кабінет Ґруіча упаде. Зато підносить ся щораз більше нова т. зв. селяньска партия.

З поля росийско-японьскої війни нема ніяких важнійших вістий. Здає ся, що в Манджуриї таки дійстно настала повна застоя на обох сторонах, а то внаслідок великих злив; табори обох войск стоять буквально у воді, а

---

25)

Панна з почти.

(З німецкого — *Артура Ахляйтнера*).

(Конець).

Ліну немило диймив вид поїзду і она пустила ся в ліс, аби крім природи не бачити ніякого иншого житя. Атже гірска природа лиш тоді хороша, коли не видко на ній слідів людских рук.

В лісі сіла на перевернений пень ялиці і прислухувала ся співови птиць.

На стежці покотив ся з гори камінь і вскорі потім виринає мужеска стать, на вид котрої в Ліні забило ея серце. Хотіла его оминути, а попала в его руки. Чи не мусить собі погадати, що она сидить тут в лісі і дожидає его? Але звідкиж би она мала знати, що він саме туди зійде з гір?

Хвильку надіяла ся Ліна, що зможе укрити ся. Але Лярцер давно вже побачив дівчину і спершу дійстно погадав собі, що она ждала на нело. Але розум сказав єму зараз, що неможлива річ, аби она его умисно дожидала. Всеж таки утішила его та случайна стріча і він виявив ту охоту, коли приступаючи до Ліни, подав їй руку і сказав:

— Щасливий случай, панно Ліно, правда?

— Так, случай. Я не мала понятя, на котрій горі ви були.

— Я був на Кнаппенбоден на помірах.

Ліна аж тепер замітила, що поручник о стілько змінив свій верховиньский одяг, що носить на собі довгі штани замість коротких тирольских. Отже й в тім хоче він зробити їй уступку. То красно з его сторони. А як він мило уміє розмавляти! О собі і о своїй прикрій роботі не говорить ні слова, а все лиш питає як їй веде ся, як іде єї служба та жалує, що она так перетяжена працею і так зависима від примх почтаря.

Ліні робить ся легко на серци при тім співчутю і так якось любо, як тоді коли в зедорфскім лісі говорив до неї молодий доктор. Бідний доктор! Страчений суджений на все! На лици Ліни пробиває ся глубокий біль. Она встає.

— Чи вам не добре, панно Ліно? Ви такі змінені! Прошу, опріть ся о мене! — просив офіцир.

Але Ліна не приймила помочи.

— Вже перейшло. Ходім до дому.

Мовчки ішла пара до села. Ліна сего вечера не показувала ся. Поручник мусів сам спожити свою вечерю і нудити ся в гостинници. І неділя минула, а Лярцер не говорив з експедиторкою. В канцеляриї не хотів єї відвідувати. На понеділок, зараз по півночи треба було рушати знов в гори. Служба не знає взглядів.

Прийшов четвер і з неба лило як з цебра, цілий день і цілу ніч. Селяни налякали ся. Камінє в горах зрушило ся, почало сунути ся в долину і засипало часть зелїзничого шляху; треба було закликати робітників до очищеня шин. Зелїзнича служба мала роботу, рух був здержаний і телеґрафічне полученє перерване.

Ліна замітила то в службі; не могла телеґрафувати ні до Лянґен ні до Ляндек.

Все ще лле, гора чим раз більше усуває ся. Почта лежить у Флїршу, поїзди вже не курсують. Всякий рух спинений. Дико гудить Санна скріплена всілякими допливами і по части виступає вже з берегів та несе з собою рінь, дерево, а навіть великі кусні скал.

Ліна нагадує собі нараз на поручника, що серед такої непогоди виставлений в верховині на велику небезпечність. Она відчуває страх і журить ся ним, та гірко нарікає, що не може єму помогти.

Під вечер прийшов поручник Лярцер до Флїршу, але як він виглядав! Обдертий, покалїчений, закровавлений, перемоклий до послідної нитки, блїдий і змінений доволік ся до гостинниці „під почтою“, а відтак до своєї комнати. Господиня наробила крику на его вид, тому Ліна вибігла з канцеляриї і прийшла саме в ту хвилю, коли Лярцер виходив на сходи. Ліна прискочила і хотіла єму помогти, але поручник відклонив поміч з подякою.

— Не так зле, панно Ліно. Трохи умучений і тілько! Дякую вам!

Лярцер силував ся бути твердим і увійшов до своєї комнати. Ліна пійшла до канцеляриї з дивними чувствами. Як солодко звучало єї імя в его устах! А однако не сьміє бути! Чи він тяжко скалїчений? Упав з якоїсь гори серед тої страшної непогоди. Єї обгорнув неспокій, в страху і журбі біжить ще раз на поверх і питає крізь двері Лярцера, що з ним діє ся.

— За хвильку — звучить відповідь.

гостинцями пливуть ріки. Що діє ся під Порт Артуром годі знати, бо на вісти з Чіфу, приношені там якимись „Хінцями“ із згаданої кріпости не можна класти ніякої ваги. Як би всі вісти приношені тами „Хінцями“ з Порт Артура були правдиві, то з Японців вже давно не було би й сліду. Але з другої сторони й то треба признати, що Росияни держать ся знаменито, однакож мабуть вже не довго будуть могли держати ся. Після англійских вістий мав адмірал кн. Ухтомский, теперішний командант порт-артурскої ескадри телеграфувати до Чіфу, що в кріпости зачинає вже нетавати муніциї і поживи; єсть ще лиш чорний хліб і риж. Ухтомский доносить також, що в послідній морскій битві в „Ретвізана“ вдарило 11 японьских ґранатів а „Паллада“ має 15 дір від японьских куль. Японці викинули 60 торпедовців без успіху а 15 рур торпедових знищено. Здає ся, що послідні атаки Японців на кріпость знов не удали ся, але остаточно хоч би й як сильна кріпость не зможе довго держати ся в виду того, що оборонців стає щораз менше і що они щораз більше ослабають на силах. Кажуть, що в Порт Артурі із залоги вигибло вже тілько людий, що небавком не буде ким обсадити всїх фортів і залога їх не буде могла зміняти ся.

Новинки.

Львів дня 22-го серпня 1904.

— **Є. Е. п. Президент Мінїстрів** др. Кербер приїде до Черновець дня 3 вересня рано і замешкає в будинку краєвого правительства. В Чернівцях перебуде один день. Від 10—12 год. буде приймати начальників властий і представителїв стоваришень. О 12 год. в полудне др. Кербер звидить будинок краєвого суду, де представлять ся єму судові урядники. Опісля огляне на площи Елисавети нову палату справедливости. О 2 год. пополудни відбуде ся обід у президента краю. По обідї др. Кербер буде оглядати місто. Вечером того дня о 9 год. митрополит Репта дасть приняте в честь дра Кербера. Дня 4 вересня рано др. Кербер виїде з Черновець.

— **Іменованя.** П. Президент мінїстрів як управитель мінїстерства справ внутрішних поручив старшому комісареви повітовому, Йос. Зембі, управу ц. к. староства в Зборові. — Ц. к. краєва Дирекция скарбу іменувала старшого респіцієнта сторожі скарбової Том. Шостака, комісарем сторожі скарбової.

— **ВПреосьв. Митрополит** гр. Шептицкий виїхав на тиждень до Унева, звідки вертає на час побуту др. Кербера до Львова, а опісля вибирає ся до заведеня Лямана коло Дрездна.

— **Школа реальна в Живци.** На підставі цїсарскої постанови з днем 1 вересня с. р. отворена буде в тім місті школа реальна.

— **Відкликані маневри.** Команда X корпусу в Перемишли з огляду на добро населеня краю, навіщеного в сїм році посухою, відкликала заповіджені войскові маневри. Замість маневрів відбудуть ся в часї до 7 вересня звичайні ґарнізовані вправи.

— **Нарада** в справі станового органу руского учительства „Промінь“ відбуде ся в недїлю, дня 4 вересня 1904 точно о год. пів до 11 перед полуднем в Чернівцях в сали „Народного Дому“ (ул. Петровича ч. 2), на котру всїх дотеперішних членів видавничого комітету „Проміня“, членів екзекутивного комітету першого руского учительского віча, як також відпоручників „Руского Товариства педаґоґічного“ і „Рускої Школи“ і їх філїй уклїнно запрашаємо. Відповідно до ухвал, які запали на першім вічу руского учительства, має ся на сїй нарадї вибрати редакцийний комітет з Галичан і Буковинців і обговорити справи і спосіб дальшого веденя редакциї „Проміня“. З огляду, що сї справи є для руского учительства обох країв незвичайно важні, просимо о як найчисленнїйшу участь. — Редакция „Проміня“ в Вашківцях н. Ч.

— **Вписи в школї ім. Шевченка** у Львові будуть відбувати ся дня 31 с. м. і 1 вересня перед полуднем від год. 9—11 і по полудни від 3—5 в льокали школи при ул. Сикстускій ч. 47. До вписү можна зголосити ся також письменно. Вписове виносить в кл. І і ІІ по 6 К, в кл. ІІІ, IV і V по 10 К за курс. Іспити поправчі і вступні будуть відбувати ся дня 3 вересня від 3 години по полудни.

— **Великий пожар** В Осеку, в Чехії, погоріла майже цїлковито хемічна фабрика Ґенера. Шкода виносить аж мілїон корон, але була в найбільшій части обезпечена.

— **В конкурсї на пляни фасади** і розклад наміреної будови дому „Днїстра“ постановила Дирекция Тов. обезпечень „Днїстер“, по вислуханю запрошених знатоків і згідно з їх внеском, признати конкурсову премію 250 К проектови означеному „мотто 11“, а окрім того нагороду за проект фасади по 200 К проектам означеним „мотто 11“, „три марки фонду народного“ і „для народа“. По відкритю запечатаної куверти оказало ся, що автором нагородженого проекту „мотто 11“ єсть пан Альфред Захарієвич, архітект у Львові. Дирекция просить Вп. авторів иньших проектів, щоби зволили подати письменно свою заяву, що до принятя повисших нагород або відобраня своїх праць.

— **Жнива злочинців.** На сьвітову виставу в Ст. Люї в північній Америцї приїздять не лише такі, що бажають оглянути виставу, але також і найбільші міжнародні злочинції, аби красти і розбивати. Місцеві дневники нотують щодень таємничі убийства, грабіжи і ріжні пригоди та напасти. Ватаги злодіїв на виставі в Ст. Люї мають бути дуже зручно зорґанїзовані. Щасливий той, кого не обікрали на виставі і той, що з рук злодіїв вийшов з житєм, а втратив лише грощі. Навіть в готелях чоловік непевний житя, бо готелева служба звичайно в змові з опришками.

— **Зі Львова до Гошова.** З нагоди 50 лїтного ювилею оголошеня доґмату Непорочного Зачатия Пр. Д. Мариї відбуде ся за благословенєм Високопреосьвященого Митрополита Андрея Шептицкого богомільна поїздка зі Львова до Гошова в такім порядку: В суботу дня 3 вересня рано перед виїздом Служба Божа для паломників в катедр. церкві сьв. Юра о $6^1/_2$ годині; в церкві оо. Василиян о $5^1/_2$ год., відтак підуть процесиї на головний дворець, звідки о $8^1/_2$ год. наступить відїзд. По прибутю до Гошова зачнуть ся там богослуженя, науки і

— Ні, не то! Хочу лиш знати, чи потребуєте помочи. Маю післати за лїкарем?

— Ні! ні! — крикнув Лярцер і отвирає двері.

Змішана стоїть Ліна на коритари і тїшить ся з темноти, що не дозваляє пізнати єї заклопотаня і сильних румянців.

— Сердечно дякую за ваше співчутє! Але найгірше вже перебуло ся! Тих кілька легких скалїчень не значать нїчого. Можу просити близше? Я хотїв би вам зложити найсердечнїйшу подяку за вашу доброту на своїм власнім ґрунтї.

Як той чоловік уміє мило просити!

Лїна боре ся з собою; вступити до мешканя кавалера — ні, ні! Але Лярцер просить так щиро, бере панну за руку і легко потягає єї через поріг. Посеред напів темної комнати Лїна задержує ся, заклопотана, майже не при собі. Лише уши робили свою роботу і немов ангельска музика звучали щирі слова подяки, до котрих прилучили ся ніжнїйші звуки і впевненя найширшої любови, благане о вислухане і взаїмність.

Сльози появили ся в єї очах, Лїна заплакала, єї душевне око побачило судженого убитого під розвалинами ґанку.... Нараз вірвала ся і вибігла з комнати. Мусить остати сама, сама з собою і своїм смутком.

* * *

Підчас слоти мусить застановити ся служба помірова поручника; тодї єсть сьвято, котрого вправдї топоґрафи не люблять, бо час бездїльности треба надолужити при сприяючій погодї. Задача на час лїтний кождому вимірена і кождий мусить єї зробити. Як то має стати ся, тим нїхто не журить ся в ґенеральнім штабі.

В сїй хвили поручник Лярцер не гніває ся на ту перерву в службі; она дає єму вільний час, який він радо провів би на розмовах з Лїною. Але тут не іде так як би він собі того бажав. Дївчина не тілько що не дала єму ніякої відповіди на єго предложене, але видимо уникає єго від того часу, не хоче нїчого говорити. Лярцера болить то. Він так честно і щиро думає. Бог сьвідком, що він хоче з нею одружити ся.

Але на який конець і як хоче поручник без кавциї женити ся? Она не має нїчого крім тих кілька ґульденів платнї, котра й так відпаде, коли експедиторка стане жінкою. Таке подруже то очивидна дурниця. І дурне відношенє єго взагалї, ві! Нещасливою не хоче він єї зробити. Але чи любов робить кого нещасливим? Дурниця! Лярцерови видає ся всьо дурним і він сам називає себе дурним, що так пристрастно залюбив ся в дївчинї.

Між тим випогодило ся і поручник мусів знов вернути в гори до служби.

Начальник стациї, де лиш міг там обмовляв експедиторку і з насьмішками оповідав о підозріних зносинах єї з поручником. Говорив то навіть перед селянами, але они не брали тих річий так страшно, бо цїла справа нїчого їх не обходила.

Лїна борола ся з собою кілька днів, доки не рішила ся на остаточну постанову. Речинець реклямацийний для листів, які загребано разом з доктором вже минув і она свобіднїйше відотхнула. З чувством успокоєня написала просьбу до дирекциї і приватний лист до прихильного для неї почтового комісаря.

Перший зелїзничий поїзд по перерві забрав ті листи до Інсбрука. Она була тепер знов спокійна, певна себе і менше терпка як перше. Повитала вічливо повернувшого офіцира, але уникала всякої стрічи і дальших розмов.

А Лярцер як раз бажав як найгорячійше такої розмови, бо в своїй самотї в горах попав він, як єму здавало ся, на знамениту гадку, іменно задумав він потайки повінчати ся з Лїною і жити в тайнім супружу. Лїна мусїла би очивидно бути перенесеною до Інсбрука, аби там зарабляти трийцять три і одну третину ґульденів місячно. То становило би 400 ґульденів річно, до того єго платня — можна би цїлком вигідно жити, очиэидно коли би не було ніяких дїтий. То хотїв він Лїнї сказати, а відтак втягнути в тайну і войскового капеляна. Що сказали би на то полковник, полк. команда корпуса, о тім Лярцер покищо не думав. Головна річ була Лїна. Але з нею не міг він ніяк говорити, а тут в понедїлок треба було знов рушати в гори.

Місяць кінчив ся. В причутю чогось поладила Лїна всї місячні рахунки так, що осталo ся додати лише ще два послідні днї. Почта принесла передпослїдного декрет дирекциї, котрим перенесено Лїну від першого назад до Зедорфу, о що она просила. Рівночасно в письмі дирекцийнім було повідомлене, що теперішна експедиторка в Зедорфі має обійняти службу в Флїршу.

Лїна не говорячи нїкому замкнула всї рахунки, повідомила почтаря о своїм перенесеню вже від першого і передала єму касу і канцелярию.

Почтар незвичайно здивував ся і не хотїв вірити в таке нагле перенесенє. Але показаний єму декрет пересьвідчив єго і він мусїв вести канцелярию сам до вечера.

Лїна спакувала свої річи, велїла віднести куфер на дворець і від'їхала поранним поїздом арльберґскої зелїзниці на Ляндек до Зедорфу. Для поручника лишила лист з короткими словами прощаня. Лерхенталер був случайно вільний від служби, але якось не замітив від'їзду експедиторки.

XVIII.

Другий раз прибуває Лїна до Зедорфу, скромно, пішки як колись іде гірскою дорогою до села, сим разом без супроводу, сумна, а однако з одробинкою щастя в серци. Єї сердечне

сповідь. В неділю 4 вересня о 9 ій годині торжественна Служба Божа, на котрій приступлять всі до спільного сьв. Причастия. По короткім відпочинку наступить поворот з Гошова до Львова о 2 ій годині пополудни. — Ціна білету там і назад II. клясою 5 К 80 с, III. клясою 3 К 40 с. Білети можна дістати у оо. Василиян на жовківскім передмістю до 1 вересня включно.

— **Родимці!** купуйте льоси „Сокола" у Львові (по 25 сот.), набувайте облїґациї (по 10 кор.). Присилайте лепти на дім „Сокола"!

— **Конкурс.** „Селяньска бурса" у Львові прийме бідного ученика з рускої ґімназиї з VII або VIII кляси яко настоятеля бурси за цїлковитим безплатним удержанем. Рефлектуючі зволять віднестись письменно до 25 серпня до п. Івана Строньского, управителя школи в Збоїсках, почта Львів-Підзамче.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Петербург 23 серпня. Указом царским іменовано вчера 2039 вояків офіцирами.

Париж 23 серпня. Як доносить „Matin" з Чіфу Японцї заняли вже Ляотешан коло Порт Артура. Росийскі кораблї мали минувшої ночи виплисти з Порт Артура.

Шанґай 23 серпня. На вчерашних пополудневих зборах консулів ухвалено передати пекіньскому правительству справу „Аскольда" і „Ґрозового". Роботи около „Аскольда" мають бути до 48 годин здержані.

Шанґай 23 серпня. Члени тїла консулярного відбули вчера пополудни довшу конференцию, в справі запутанин, які настали внаслїдок того, що російскі воєнні кораблї „Аскольд" і „Ґрозовой" задержали ся в порті по над приписаний час, однакож не порішили нічого. Таотаї заявив іменем хіньских властий, що дозволяє Росиянам позіставати до 23 с. м. Американьский адмірал заявив, що готов супроводжати Росиян аж на три милї поза округ порту.

Петербург 23 серпня. (Урядово). Телеґрама ґен.-поручника Аннова до царя під датою оногдашною о 1 год. в полудне звучить: Комендант стоячої в Корсаковску залоги, телеґрафує, що нині о 7 год. рано неприятель заатакував вистрілами від моря Корсаковск і наробив великої шкоди. Друга доповняюча телеґрама подає, що неприятельский корабель появив ся перед Корсаковском о 6 год. рано і почав стріляти з віддалї 7 кільометрів. Бомбардоване тревало до $^{1}/_{4}$9 і корабель щез відтак поволи на овиді. Шкоди незначні, з людий нїхто не згинув.

Токіо 23 серпня. (Урядово). Командант японьского кружляка „Чітозе" доносить: Кораблї, „Чітозе" і „Чузіма" заатакували дня 21 с. м. над раном росийский кружляк „Новік" в Корсаковскім заливі (на Сахалїні). „Новік" тяжко ушкоджений затонув, а японьский „Чузіма" одержав незначне ушкоджене, котре вже направлено.

НАДІСЛАНЕ.

До відомости всїх Вп. Господарів.

Господарі, хто з вас знає, що Іван Плейза виробляє? — Ріжні плуги і сїчкарні, дуже міцні, дуже гарні, млинки, рала наймоднїйші, до ужитку найздібнїйші! Та ще й тано; тож тра знати з ким найлїпше гандель мати:

Чужий пхає що найгірше, а говорить, що найлїпше. Коби гроші в руки взяти: йди мя — каже — позивати! — Час нам собі руки дати та й чужих не спомагати. Най не їдять білу булку, а до неї й нашу курку; нехай роблять, як ми робим, коло поля гною ходим! Наші гроші в нас тримаймо; чужим в гандель не даваймо! Чейже аґент плуг не робить; на готовім він заробить.

На щож в двоє нам платити, коли можем ощадити. Турка близько Коломиї, там робітня є й до нині: Іван Плейза не в кермує, кожду річ він сам пробує. Він вас, братя, не вшукає, бо він Христа віру має. А хто чого сам не знає, най лиш его поспитає; він на складі усе має цїнник даром посилає. Хто раз купить, буде знати, що у Плейзи мож дістати все найлїпше, найдешевше, тай ще другим 'ме казати, що найлїпше купувати: у

Івана Плейзи

в Турцї під Коломиєю.

Поїзди льокальні.

Приходять до Львова.

З **Брухович** 6·42, 7·30, 11·45 рано, 3·00, 4·30 і 5·03 по полудни, 7·54 і 8·59 вечером (до 11/9 вкл.)

З **Янова** 8·20 рано, 1·16, 4·45 по полудни, 9·25 вечером (від 1/5 до 30/9 вкл.) 10·10 вечером (від 15/5 до 31/8 вкл. в неділї і сьвята).

Зі **Щирця** 9·35 вечером (від 1/6 до 11/9 вкл. в неділї і сьвята).

З **Любіня** вел. 11·35 вечером (від 15/5 до 11/9 вкл. що неділї і сьвята).

Відходять зі Львова.

До **Брухович** 5·48 рано, 9·30 і 10·50 перед полуднем, 1·05, 3·35 і 5·05 по полудни, 7·05 і 8·04 вечером (від 8/5 до 11/9 вкл.)

До **Янова** 6·50 рано, 9·15 перед полуднем (від 1/5 до 30/9 вкл.), 1·35 по полудни (від 15/5 до 31/8 в неділї і сьвята, 3·18 по полудни (від 1/5 до 30/9 вкл.) і 5·48 по полудни.

До **Щирця** 1·45 по полудни (від 1/6 до 11/9 вкл. в неділї і сьвята).

До **Любіня** вел. 2·15 по полудни (від 15/5 до 11/9 вкл. в неділї і сьвята).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

бажане, аби бути на місци, де найшла найбільше щастє на земли і опікувати ся гробом судженого, сповнило ся з хвилею єї перенесеня до Зедорфу. Сьміючись крім сльози іде експедиторка вечером хорошого лїтного дня.

Річи єї лишили ся в почтовій канцеляриї на двірци, звідтам принесе їх почтилїон Осип.

Лагідно повіває вітер по над блискуче озеро, сивява мрака оповиває близькі гори і поволи починає смеркати, коли Ліна наближає ся до кладовища.

Перший хід веде єї до гробу Кастуля.

Могила з простим деревляним хрестом, на котрім виднїє імя покійника і кілька слів звіщаючих про его несподїзаний, сумний конець. Сьвіжий вінець з ялини висить на хрестї і видко, що гріб старанно догляданий. Ліна шепче до себе: „То люблячa рука матусї".

Хлипаючи мовить молитву за свого дорогого, незабутного. З церковної вежі доносить ся голос вечірного дзвона. Довкола лагідна тишина і спокій. І в серце Ліни вступає спокій, она на віки погодила ся з неминучим.

Яку потіху дає щира молитва на гробі! Тихо переходить Ліна там царством смерти і іде відтак на почту.

Рано розгосподаровує ся експедиторка на давнім місци; всьо остало таким самим крім одної зміни: при другім вікнї канцеляриї стоїть телеґрафічний апарат. Зедорф в послїдних місяцях одержав також стацию телеґрафу. Впрочім всьо як було, почта, почтарка, навіть почтовий пес, що сейчас пізнає Ліну і ласить ся. Нещастний каламар робить дальше службу, лише від послїдної катастрофи став ще більше замараний, видко нїхто его не чистив. На столику лежить лист попередници до експедиторки; в короткім листі звіщає она Ліну, що незвичайно тїшить ся з перенесеня з такої нудної дїри. Бажає своїй наслїдници щастя.

— Щастє для експедиторки! — воркоче Ліна. — А все таки я щаслива, що можу перебувати тут недалеко мого покійного судженого і то як надію ся на все, аж до кінця!

Рух на почті остав як і перше малий. Нодан, що приносив або відбирав листи, замітив, що давна панна з почти знов вернула, але чогось незвичайного в тім не було. Але з деяких сердечних поздоровлень могла Ліна пізнати, що про неї добре згадують і що тїшить ся симпатиєю.

Коло полудня прийшов і Вімлятіль на почту, але Вімлятіль став між тим вже вахтмайстром. Тому майже відобрало мову, коли побачив давну експедиторку.

— Що то! — скрикнув і жерело німецкої мови висхло.

Ліна усьміхнула ся і добродушно зажартувала:

— То стара панна з почти, що була вже раз тут.

— Я розібю кафлеву печ!

— Не робіть того, пане Вімлятіль! Будете єї потребувати в зимі.

— Тепер я вахтмайстром!

— Ах, щастя желаю! На жаль я не можу чимсь таким повеличатись. Експедиторки не авансують!

— Бо й не треба! Ви все heska, то значить красна!

Ліна погрозила пальцем усьміхаючись і додаючи, що в службі не вільно жартувати.

— Але даруйте, то не жарт, то правда, можу присягати на то, що наша стара панна красна, дуже красна!

— Стара панна, правду кажете, пане Вімлятіль. До молодих я вже не належу, хоч маю всего двайцять чотири літ.

— Алеж прошу вас, то найлїпший час віддавати ся!

— Ні, я не віддам ся!

Вімлятіль не може того зрозуміти, силує ся вибити експедиторці такі гадки з голови і в своїй загонистости вибухає, що на примір він був би найщасливійший, коли би так ц. к. жандармерия могла сполучити ся з ц. к. почтою.

Ліна дала виговорити ся вахтмайстрови; відтак сказала до него поважно:

— Пане Вімлятіль повірю вам одну тайну з мого самотного житя, тайну длячого я просила ся о перенесенє до Зедорфу. Тут на кладовищи єсть гріб, яким я хочу опікуватись аж до смерти, гріб нещастного, що був моїм судженим.

Вімлятіль промовив з зачудованем:

— Доктор Обергуммер?

— Так, молодий доктор був моїм судженим! Бог не хотів, аби ми жили разом. А тепер зрозуміете, що моїм найгорячійшим бажанем єсть жити в спокою. Не гнївайте ся, пане Вімлятіль.

Ліна подала єму руку і зі зворушенем стиснув він єї.

— Бідна панна! — сказав і відійшов.

Аж за селом прийшов Вімлятіль до геройської постанови, що при нагоді оженить ся з кним иншим, по можности з дївчиною, що уміла би по чески варити і говорити.

— Так лїпше!

Коли лиш Ліна мала вільний час, ішла до матери Кастуля — старий між тим вже помер. На груди старої селянки було Ліні найлїпше, на груди тої жінки, що насамперед любила Кастуля і була для него всім, доки він не полюбив Ліни.

Ліна остала самотною, старіючи ся дївчиною, щаслива що могла бути в Зедорфі експедиторкою.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом І. Недопада — (Телефона ч. 527).